

Szegedi honvédhuszár haretéri naplója.

Balogi Dezső, a 3. honvéd huszárezred szakaszvezetője, az északi harctéren küzdött, de azért szakított időt magának arra, hogy a nevezetesebb eseményeket papírra vesse. Nemrégien megsebesült és most felgyógyulva visszatért Szegedre ezredéhez. Naplóját, melyet lapunknak beküldött, ezennel közreadjuk:

November 25-én érkeztünk Dobra község közelébe, hol egy magas hegyet szálltunk meg, lovainkat 8 kilométernyire hagyva mögöttünk, mert itt *gyalogharcban* kellett a többször közeledő ellenséget visszaverni.

December 2-án előre mentünk 4 kilométert vitéz *Pintér* főhadnagy ur vezetése alatt, 20 ember a 3. honvédhuszárezredből és 95 ember a 9. ezredből. Erdők közt 100 lépésnyire tőlünk látnak 2 orosz, kiket lelőttünk. Ekkor a főhadnagy ur kérdezi, *ki jelentkezik az erdőt átkutatni? Én vállalkoztam 10 huszárral*; az erdőben erős gépfegyvertűzzel fogadtak, de mi fölvetjük a harcot, mire *Pintér* főhadnagy ur is megérkezett embereivel. Ekkor már 6 gépfegyver és vagy ezer puska szólt meg ellenünk és mi kénytelenek voltunk visszavonulni régi állásunkba. Ott már várt egy vadászsászlóalj és a parancsnok kért a főhadnagytól egy ügyes altisztet, aki németül tud s el tudja őt arra a helyre vezetni, ahol mi voltunk. Én ugyan nem tudok jól németül, mégis én jelentkeztem, mert más nem akart. Elvezettem a vadászsászlóaljat előbbi helyünkre, már esteledett, nekem se pokrócom, se szalma nem volt és vissza akartam menni a századomhoz. A parancsnok lebeszélt, hogy ez veszedelmes egyedül, de hát *mégis elindultam*. Szép holdvilágos este volt, haladok az erdőben, egyszerre csak hallok idegen beszédet, hat lépésre rám kiált a szürke ruhás: *huszár*, én feleltem: *nye kozák*, — de már futottam is. Ők hatan lóháton üldöztek és revolverrel tüzeltek rám. Én neki a magas hegynek! Átugrottam egy kis patakot, gondolva, hogy ők lóval nem bírják keresztül ugrani. De kettő leszállt a lóról és úgy üldöztek. Én már alig tudtam mászni a meredeken, hát egy *muszka megragadja a köpönyegemet*. Visszafordultam és *a karabélyommal úgy ütöttem fejbe, hogy szörnyethalt, a másikat meg agyonlőttem*. Így aztán este 10 órakor egy faluba értem és ott éjszakáztam.

December 3-án bevonultam századomhoz s aznap *Limanovára mentünk*.

December 4-én reggel az volt a század feladata, hogy menjen egy utászszakasszal a Neu-Sandez felé vezető Dunajec hídhöz és robbantsa fel. Alig voltunk öt kilométernyire, mikor a hegyoldalból erős tüzet kaptunk és 25—30 lovasból álló kozákjárárt látnak. *Erre mi kilencen kirohantunk és lövöldöztünk vágatás közben a kozákokra*. Kettő egész közel ért hozzánk és mikor feljűnk vágattam, ledobják a fegyvert és megadják magukat. Elkísértük őket a századhoz, *az egyiknek volt furulyája és muszáj volt neki játszani a huszároknak*. A százados ur azt mondja, ki vállalkozik megnézni a *Dunajec hidat* — én jelentkeztem és még 9 bátor huszár.

Eljutottunk a hídhoz, ahol már sok muszka tanyázott és sok mindent fedeztünk fel az ellenségről. Este 9 órakor értünk haza és nagyon szép jelentést hoztunk a százados urnak, aki nagyon megörült neki.

December 5-én megint előre mentünk egy faluig, ahol a templomudvarban rövid pihenőt tartottunk. A templom mellett korcsma is volt és mi megragadtuk az alkalmat, mert ritkán lehetett egy kis italhoz jutni! A század aztán elment előre, én és még hárman, ott maradtunk a lovak miatt. Épen indulni akartunk, mikor jön egy *lengyel* civil és jelenti, hogy nála 5 muszka van és *mindent megesznek*. Jövedünk volt, hát elhatároztuk, hogy megfogjuk őket. A civil odavezetett és a muszkák megadták magukat és mi 5 fogollyal jelentkeztünk a százados urnál.

December 6-án reggel parancs jött a szá-

zadnak, hogy *a rém tulnyomó ellenség elől* vonuljon vissza Limanova irányában. 7-én este előre mentünk a rajvonalba, gyalog.

December 8-án új állást foglaltunk el s egy hegyoldalban jó fedezéket ástunk. 9-én is itt voltunk, én nagyon jó helyen voltam, egy magaslaton és láttam jól az orosz tüzéséget; jelentettem a százados urnak, hogy a mi tüzeink vagy 800 lépést tölnek az oroszokon. A százados ur elküldött az ütegarancsnok urhoz, hogy jelentsem ezt neki, ő megköszönte és azután az én magyarázatom szerint lőttek és *a muszka ágyuk csakhamar megnémultak*. Aznap este vissza mentem a lovainkhoz és ott aludtam a földön, a ló mellett. 10-én visszamentem a rajvonalba, *egész nap és éjjel visszavertünk kisebb támadásokat* és reggel felé átmentem a szomszéd lövészárokbba, ahol két jó pajtásom volt, jó líkőr volt nálam, ittunk és viccelődtünk, kérdezték, hogy aludtam, mire én azt feleltem: — Mesésen, kétszer kaptam éjjeli zenét.

Alig mondtam ezt ki, már ropogtak a fegyverek. A rajvonat úgy volt fölállítva, hogy *tőlünk balra lengyel népfölkelők voltak*, mi *Diószeghy* kapitány ur parancsnoksága alatt voltunk. Hat óra felé, látom, hogy a balszárnny egész összetömről felénk; *nem birtam tovább nézni a gyáva lengyel népfölkelőket és pisztollyal rohantam feléjük, kiabálva, hogy menjetek előre, mert mind lelövöldözlek beneteket!* Egyszer csak észreveszem, hogy egy orosz bajonett majd a mellemhez ér: balkezemmel ellöktem, jobbkezemmel mellbe lőttem a muszkát és még azonkívül kettőt lőttem le. Abban a pillanatban *kaptam egy lövést az oldalamba, de oly szerencsésen, hogy kigyógyultam*. De ahogyan ez a pár honvédhuszár harcolt, olyan vakmerően és szerencsésen talán az egész világon nem harcolt ember. *Minden huszár 15—20 muszkát lőtt le és aki a lövészárokgig eljutott, azt puskatusával vertük fejbe*.

Szinte elérzékenyül az ember, ha rágon-dol, milyen hősök voltak köztünk!

SZERBIA NEM SZÁMITHAT SEGÍTSÉGRE.

Bukarest, január 9. A Dimineata jelenti Pétervárról: A Russkoje Slovo megállapítja, hogy Szerbia egy oldalról sem számíthat segítségre. Románia sem hajlandó segítséget adni. Ellenfeleink, — így ír az orosz lap, — a háború folyamán nem csalódtak annyira barátaikban, mint mi, de nekünk elég erőnk lesz ahhoz, hogy Szerbiát Romániával és Bulgáriával szemben is megvédjük.

A FRANCIA EGÉSZSÉGÜGY NAGY HIBÁI

Kopenhágából jelentik: A párisi Libre Parole a francia egészségügyet bírálja és *rendkívül nagy hiányokra* mutat rá. Így azt jelenti a lap a többek között, hogy Bagneres-de Luchon fürdőhelyen *2500 sebesült volt, de se orvost, se betegápolót nem láttak*, a szállodák szobaleányainak kellett az ápolást el-látniok. Egyébként is *az ápolók legnagyobb része kiképezetlen és tanulatlan*. Neufchateau vidékén tifuszbetegeket a lazaettek tulzsufoltsága miatt kénytelenek voltak egy üdülőhelyen elhelyezni. A sebesültek legnagyobb része *szalmán fekszik*. Az Ypern vidékéről érkező sebesültek kötéseit nem újították meg és fűtés nélküli marhaszállító kocsikban vitték őket Franciaországba. *Hét-nyolcszáz sebesülthez jut egy orvos*. Ezen a vidéken is szalma szolgál a sebesülteknek fekvőhelyül. Még Párisban is hiányosan felszerelt kórházakban helyezték el a betegeket; a Saint Antonie-Hospitalban 12 sebesült közül öt meghalt. A lap kijelenti, hogy még számtalan pél-

dát sorolhat föl és javaslatokat tesz a helyzet javítására, amelyek keresztülvitelét könyönyűnek mondja.

Bombavetés szerb városokra.

Szófia, január 9. Nisből jelenti a szerb sajtóiroda: Egy osztrák és magyar aeroplán megjelent Ozsarevác és Gradiste városok felett, ahol több bombát vetett le. A szerb tüzéség tüzelni kezdett az aeroplán felé, amely azonban a Duna magyar partjára visszatért, anélkül, hogy a lövések eltalálták volna.

A törökök Perzsiából is kiszorítják az orosz.

Konstantinápoly, január 9. A török főhadiszállás a következő kommunikét közli: Asserbeidsanban operáló csapataink megszállották Kotort. Az ellenség ezt a zónát is elhagyta és Salmas és Choi irányába vonult vissza. A Miandoab környékén lefolyt ütközetben többek között Alexander, a cár szárnysegéde és Sanxsbullak konzulja is elesett. (Közli a miniszterelnöki sajtóosztály.)

Kotor perzsa község, az Urmia-tótól északnyugatra. Ennek elfoglalása és az oroszoknak a kommunikében jelzett visszavonulása azt bizonyítja, hogy az orosz csapatok most már Perzsia egész északnyugati szögletéből visszavonulásra kényszerültek.

Perzsia visszautasítja az ultimátumot.

Kopenhága, január 9. A Novoje Vremja szerint a perzsa kormány kijelentette, hogy lehetetlen teljesítenie azt az orosz-angol követelést, mely arról szól, hogy a perzsa törzseket ne vonja be a kalifa csapataihoz.

Anglia válasza az Unio jegyzékére.

London, január 9. A Morning Post washingtoni levelezője a következőkről értesült: Az államkormányzóság a londoni amerikai nagykövetségtől táviratot kapott, mely kétségtelenül Anglia válaszát tartalmazza az amerikai jegyzékre. Az angol válaszijegyzék állítólagos barátságos lesz, de kifejezésre juttatja azt, hogy az angol kormány nem szándékozik álláspontját feladni és az amerikai kormány irányelvét elismerni, hogy Anglia nem volna jogosult arra, hogy egyes cikkeket a föltételes dugárak listájára tegyen át. (M. T. I.)

A „RADETZKY“ CSATAHAJÓNK DICSÉRETE.

Póla, január 9. Haus tengernagy a következő flottaparancsot bocsátotta ki:

— A Radetzky hajónak a cattarói öbölből való visszatérte alkalmul szolgál nekem arra, hogy a hajó legénységének, különösen pedig parancsnokának és tüzértisztjeinek, valamint a montenegróiak lovcseni állásai ágyuztatásánál akcióbba lépett tiszteknek és legénységnek a legfelsőbb szolgálat nevében köszönetet és elismerést fejezzek ki annak az akciónak célirányos és szakszerű keresztülviteléért, amelynek teljes sikere volt és amely hozzájárult ahhoz, hogy a francia és montenegrói ütegek időnkint nagyon heves és jól irányzott tüzelései erőműveink és hajóink ellen elhallgatni kényszerültek.